

TEATRE MUNICIPAL

TERCERA AUDICIÓ

DE LA

Orquestra Símfònica

PATROCINADA PER LA CONSELLERIA DE CULTURA

DE FIGUERES

DIRECTOR: M^{TRE}. ENRIC SANS

DIA 8 JUNY DEL 1937

P R O G R A M A

P R I M E R A P A R T

- PRIMER = FREISCHÜTZ (FANTASIA) WEBER
SEGON = GOYESCAS (INTERMEZZO) GRANADOS
TERCER = TANNHAÜSER (OBERTURA) R. WAGNER

S E G O N A P A R T

Recital de Lieder

PER LA SENYORETA JOANA MASSALLERES,
ALUMNA DE L'ESCOLA DE BELLES ARTS

- MIGNON BEETHOVEN
ROSA DE BARDISSA SCHUBERT
T'ESTIMO GRIEG
VOT DE DONZELLA CHOPIN
MINUET, CANÇÓ DE TAVERNA, BOSC ENDINS APEL·LES MESTRES

ACOMPANYADA AL PIANO PEL
M E S T R E P A S S O L A S

T E R C E R A P A R T

- SIMFONIA EN SOL MENOR W. A. MOZART
ALLEGRO MOLTO
ANDANTE
MINUET
ALLEGRO ASSAI
LA GIOCONDA (DANSA DE LES HORES) A. PONCHIELLI

Recital de Lieder

per la Srta. Joana Massalleres,
alumna de l'Escola de Belles Arts
Acompanyada al piano pel Mestre Passoles

Mignon

(Beethoven)

Saps el país dels tarongers en flor,
on mostra el bru fullam taronger d'or,
on sempre el cel és blau, l'oreig frescal,
on prop la murtra el verd llorê es veu alí?

Saps on s'escau?

Enllà, enllà,

voldria amb tu, mon dolç amat, anâ!

Saps la maisó? L'aguanten forts pilans,
les cambres resplendeixen com diamants
i em miren les estàtues com dient:
pobreta nina, què t'ha fet la geni?

Saps on s'escau?

Enllà, enllà,

voldria amb tu, mon bon amic, anâ!

Saps la muntanya que el boiram cobreix?
A ulls clucs el mul son llarg camí hi seguex;
les coves són dels dracs reialme immens,
els rocs s'estimben i els torrents van plens.

Saps on s'escau?

Enllà, enllà,

va el meu camí; oh pare, hi vull anâ!

GOETHE

Rosa de bardissa

(Schubert)

Una rosa el nin trobà
rosa de bardissa
fresca i tendra el va encisà
i ell bo i ple de goig anà
vers la flor qui encisa.
Rosa, rosa, roja flor,
rosa de bardissa.

Diu el nin: jo et trencaré,
rosa de bardissa;
diu la flor: jo et punxaré
per què te'n recordis bé,
car sóc punxadissa.
Rosa, rosa, roja flor,
rosa de bardissa.

Ell, esquerp, la va trencà,
rosa de bardissa;
mes la rosa el va punxà
i ell de bo de bo plorà,
que era punxadissa!
Rosa, rosa, roja flor,
rosa de bardissa.

GOETHE.

Jo t'estimo

(Grieg)

Tu ets del meu ser la imatge preferida.
Tu ets del meu cor el goig més ben aurat
T'estimo més que tot el d'eixa vida.
T'estimo amb fe per una eternitat.

Jo penso amb tu i sols per tu és ma pensa,
Tan sols a tu mon cor és consagrat.
Si és cert que Déu regeix la terra immensa,
T'estimo és cert per una eternitat.

GRIEG.

Vot de donzella

(Chopin)

Si jo fos l'astre que lluu de dia
pel qui m'estimo refulgiria;
no és pas la prada
tota gemada
qui jo besar voldria:
ma llum daurada sols besaria
la finestreta de l'amor mia.

Si fos l'aucella que canta el dia,
pel qui m'estimo mon cant seria;
i la boscúria
de ma cantúria
so ni tonada hauria
prop la finestra de l'amor mia,
jorn i vesprada reflaria.

Minuet

(Apel les Mestres)

Oh Marquesa, si és cert com diuen,
que balleu com un serafí,
jo us suplico que em feu la gràcia
de ballà un minuet amb mi.

No sentiu? ara el preludien
la viola i el violí;
el saló s'omple de parelles . . .
molt millò s'estarà al jardí.
Allà l'aire ens durà fragàncies
de les roses a mig obrí:
sota els arbres, al clar de lluna,
deu ballar-s'hi millor que aquí.

Al jardí, sobre l'herba blana,
vostre peu lliscarà més fi,
si trobéssiu que llisca massa
no hi fa res, repengeu-vos en mi.
Què pot ésser? Que arribeu a caure?
que és lo més que pot succeï;
la caiguda serà molt dolça,
el meu braç vos farà coixí.
I en tot cas, si algú ho té de veure
són les roses a mig obrí. . .
i les roses són molt discretes
i a ningú ho tornaran a dir.

Cançó de taverna

(Apel les Mestres)

A la taverna d'en Mallol
s'hi riu i plagueja;
a la taverna d'en Mallol
molts hi entren amb lluna i en surten amb sol.

A la taverna d'en Mallol
s'hi beu i s'hi juga;
a la taverna d'en Mallol
dels diners que hi entren no se'n torna un sol.

A la taverna d'en Mallol
s hi canta i s'hi balla;
a la taverna d'en Mallol
tal hi entra donzella que en surt com Déu vol.

A la taverna d'en Mallol
hi ha hagut punyalades
a la taverna d'en Mallol
diuen que eren quatre contra un home sol.

A la taverna d'en Mallol
no tot són rialles;
a la taverna d'en Mallol
han tancat les portes en senyal de dol.

Bosc endins

(Apel·les Mestres)

La Toneta i el Tonet
cap al tard van bosc endintre,
la Toneta i el Tonet
bosc endins van de brasset.
Dintre el bosc, al vesprejar,
quin bo hi fa de passejar!

Tot d'un cop senten brogit
entre mig de la bardissa,
tot d'un cop senten brogit
i un llagart els ha sortit.
Dintre el bosc, etc.

La Toneta fa un xisquet,
que de por ni sap què fer-se;
la Toneta fa un xisquet...

i s'abraça amb el Tonet.
Dintre el bosc, etc.

I no va passar res més,
que el llagart, més poruc que
[ella,

s'amagà entre els esbarzês ..
I no va passar res més.
Dintre el bosc, etc.

Però el trutxa del Tonet
quan se troba amb la Toneta,
però el trutxa del Tonet
li diu sempre, fent l'ullet:

Dintre el bosc, al vesprejar,
quin bo hi fa de passejar!

SIMFONIA EN SOL MENOR (MOZART)

Aquesta Simfonia és la 40.ª de les 41 Simfonies que va compondre Mozart i és coneguda amb el nom de «Simfonia del Cigne».

En aquesta inspirada obra s'observa un cert caràcter malenconiosa que apenes abandona en el transcurs de la Simfonia, i especialment en els tres primers temps, en què està bastant accentuat aquest caràcter trist i lènguid, que, en part, és degut a estar composta la Simfonia en to menor, que per ésser d'una estructura quelcom artificial, no té l'espontaneïtat característica del to major.

El primer temps «Allegro», comença directament per un tema, tractat d'una manera tan descriptiva a través del qual es veu perfectament un cigne movent-se en les aigües tranquiles d'un llac.

Immediatament després d'aquest tema, i a continuació de la clàssica cadència dominant, artifici usat per a separar els dos temes de què consta el període d'exposició d'una Simfonia i que ha estat emprat sempre per Haydn, Mozart i altres músics d'aquella època i que Beethoven utilitzà en les seves dues primeres simfonies, entra de ple en el segon tema, que, obeint les regles de composició establertes d'una manera implícita per Haydn (el pare de la Simfonia) es compost en Sol major, la qual cosa fa que aquest segon tema tingui aquella fluïdesa característica de l'edat d'or de la música.

Acabat amb aquests dos temes, l'anomenat període d'exposició, s'entra en el de treball temàtic, que venen a ésser unes senzilles variacions sobre el primer, o sigui el tema del cigne, variacions que preparen l'entrada a aquest per formar l'anomenat període de repetició.

* * *

El segon temps «Andante», es caracteritza per la tristesa que sembla que tenia Mozart en compondre aquesta Simfonia, i que apareix precisada en les *apoiatures* alternades dels violins i clarinets, que

semblen veritables lamentacions. En començar l'Andante, sembla hom trobar-se amb l'Andante de la primera Simfonia de Beethoven, però immediatament apareix l'enorme diferència entre aquestes dues composicions que sota cap aspecte tenen punts de contacte. En aquest tema, van entrant successivament els instruments de corda i els de vent i produeixen una harmonia deliciosa i d'una riquíssima inspiració, tema que, en ésser repetit, ve adornat graciosament amb les *apoiatures* de violins i clarinets, i continua després amb altres *apoiatures* llargues, primer amb els violins i després amb violins i clarinets, en què les segones i quartes fan de tornaveu a les primeres i terceres respectivament. Seguidament acaba «l'Andante» en mig d'un pianíssim.

* * *

El tercer temps, o «Minuet», com tots els de Mozart, és inspiradíssim i sobre tot el trio presenta una riquesa de matisos veritablement extraordinària.

* * *

Quant a l'últim temps, és d'un caràcter mogut i brillant, diferint notablement dels altres tres, puix en ell no apareix aquest caràcter melancòlic que domina en la resta de la Simfonia, sinó un caràcter «briós» i valent que és quelcom diferent de les altres composicions de Mozart i aquesta diferència s'accentua un cop acabat el període d'exposició en entrar en el de treball temàtic, mitjançant uns traços secs i extranys que no semblen de Mozart sinó més bé aviat de Beethoven. Segueix després una variació del primer tema d'aquest temps que van passant per ell els principals instruments de l'Orquestra, violí, clarinet, flauta, trompa, fagot, etc., i preparen l'entrada en el tema principal, la repetició i el final, atacat brillantment.

